

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 1103

гр. София, 09.01.2026 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 42 състав, в
закрито заседание на 09.01.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калин Куманов

като разгледа дело номер **7564** по описа за **2024** година докладвано от съдията,
и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.84, ал.3 във вр.с чл.75, ал.1, т.2 и т.4 от Закона за убежището и бежанците и чл.145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс.

Образувано е по жалба на А. Б. Х., гражданин на С., [дата на раждане], ЛНЧ: [ЕГН], против Решение № 7965/17.07.2024 г., издадено от Председателя на ДАБ при МС, с което на оспорвания е отказано предоставяне статут на бежанец и хуманитарен статут.

В с.з., проведено на 28.11.2024 г., процесуалният представител на жалбоподателя адв.Г. е отправил искане за спиране на съдебното производство, като се е позовал на отправено до СЕС преюдициално запитване от АССГ по адм.дело № 7126/2024 г.

Ответникът чрез процесуалния си представител юк.Х. е възразил срещу така направеното искане. Съдът констатира, че с Определение № 19268 от 09.10.2024 г., постановено от АССГ по адм.дело № 7126/2024 г., е отправено преюдициално запитване до Съда на Европейския съюз със следните въпроси:

1. Възможно ли е чрез разширително тълкуване на съображение 46 и чл. 33, пар. 2, б. в), във връзка с чл. 38 от Директива 2013/32/ЕС, да се приеме, че правилата, регламентирани, в тези норми, даващи възможност дадена молба за предоставяне на международна закрила да бъде сметена за недопустима и касаещи понятието за трета сигурна страна съгласно чл. 38 от Директива 2013/32/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 26 юни 2013 година относно общите процедури за предоставяне и отнемане на международна закрила, да бъдат прилагани в производство по реда на Глава III от същата Директива, в съответствие с основните принципи и гаранции, по глава II от същата Директива, т.е. при разглеждането на молба за предоставяне на международна закрила по същество?

2. Следва ли Съображение 46 и чл. 3, пар. 2, б. в), във връзка с чл. 38 от Директива 2013/32/ЕС да се тълкуват в смисъл, че се допуска национална правна уредба, от вида на тази по чл. 75, ал. 2 от ЗУБ, както и административна и съдебна практика, съгласно които разгледана по същество молба за предоставяне на международна закрила може да бъде отхвърлена, без да бъде обявена за явно неоснователна или недопустима, само на основание на възможността, кандидатът

да се ползва от закрилата на трета сигурна страна, без в националното право да са разработени и прилагани предвидените в чл. 38, пар. 2, б. б) от Директива 2013/32/ЕС методи и при положение, че административният орган признава, че в страната на произход на кандидата, е налице въоръжен конфликт и по отношение на него са налице предпоставките чл. 15, б. в) от Директива 2011/95?

3. Следва ли чл. 38, пар. 2, б. б), във връзка със съображение 46 от Директива 2013/32, да се тълкува в смисъл, че административният орган, разглеждащ по същество молба за предоставяне на международна закрила, може да приложи понятието за сигурна трета страна, спрямо определена страна и определен кандидат, само въз основа на информация от общодостъпни източници и на прието решение на орган на изпълнителната власт (Министерски съвет), за това, че дадена страна е трета сигурна, без да има предвидени в националното право методи, по смисъла на тази разпоредба, чрез прилагането на които административният орган да се убеди, че понятието за сигурна трета страна може да се приложи спрямо определена страна и определен кандидат?

4. Следва ли чл. 38, пар. 2, б. а) от Директива 2013/32/ЕС да се тълкува в смисъл, че държавите членки е необходимо да предвидят задължително в националното си право критерии, при наличието на които може да се приеме, че съществува връзка между кандидата и съответната трета страна, на основание на която е основателно кандидатът да отиде в тази страна?

5. Следва ли чл. 38, пар. 2, буква в) от Директива 2013/32/ЕС уреждаща възможността, кандидатът да оспори по съдебен ред, наличието на връзка между него и дадена трета страна, приета като сигурна, в съответствие с буква а), да се тълкува в смисъл, че при липса на национална правна разпоредба, която да предвижда съдебен контрол за законосъобразност на наличието на връзка между кандидата и въпросната трета страна, съдът, сезиран с обжалване на административното решение, с което е отказано предоставянето на международна закрила на кандидата на основание на това, че трета страна е приета за сигурна спрямо него, задължително е необходимо да се обяви за компетентен и да се произнесе по законосъобразността на приетото от административния орган, наличие на такава връзка?

От прочита на обжалваното Решение № 7965/17.07.2024 г. на Председателя на ДАБ съдът констатира, че обстановката в Т. като трета сигурна държава е коментирана само в частта, в която на оспорвания е отказано предоставяне статут на бежанец, но не и в частта, в която му е отказан хуманитарен статут. Нещо повече: обстановката в Т. не е изведена като водещ мотив на административния орган при постановяване на отказа за предоставяне статут на бежанец. Водещите мотиви са други и те ще бъдат предмет на обсъждане в заключителния съдебен акт по настоящото дело.

Отчитайки динамиката на общественно-политическите процеси в страната на произход на жалбоподателя, Съдът намира, че не е актуален въпросът дали Т. се явява трета сигурна държава по отношение на С., а обстоятелството дали обстановката там е променена, също ще бъде обсъдено в заключителния съдебен акт по настоящото дело.

Наред с това Съдът отчита, че на 04.10.2024 г. СЕС се е произнесъл по дело С-134/24 като е решил, че „Член 38 от Директива 2013/32/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 26 юни 2013 година относно общите процедури за предоставяне и отнемане на международна закрила трябва да се тълкува в смисъл, че:

– допуска национална правна уредба, която определя трета страна като принципно сигурна по отношение на определени категории кандидати за международна закрила, въпреки че в нарушение на свое правно задължение тази страна е преустановила, общо и без ясна перспектива за промяна на тази позиция, приемането или обратното приемане на тези кандидати,

– не допуска национална правна уредба, в която се предвижда приемането на решение за недопустимост на молба за международна закрила в приложение на понятието „сигурна трета страна“, въпреки че още в момента на разглеждането на тази молба на държавата членка е било известно, че съответната трета страна няма да позволи на кандидата да влезе на нейна територия“.

Даденото от СЕС тълкуване хвърля достатъчно светлина върху въпроса, във връзка с който страната е поискала спиране на съдебното производство.

От горното следва, че не е налице основанието по чл.229, ал.1, т.4 ГПК за спиране на съдебното производство по настоящото дело.

Така мотивиран, Съдът

О П Р Е Д Е Л И :

ОТХВЪРЛЯ искането на жалбоподателя А. Б. Х., гражданин на С., [дата на раждане] , ЛНЧ: [ЕГН], направено чрез адв.Г., за спиране на съдебното производство по настоящото дело до произнасяне на СЕС по преюдициално запитване от АССГ по адм.дело № 7126/2024 г.

НАСРОЧВА делото за 09.04.2026 г. от 15,45 ч, за когато да се призоват страните и преводач от арабски език.

ЗАДЪЛЖАВА ответника за така насроченото съдебно заседание да представи доклад за актуалната обществено-политическа обстановка в С. към м.април 2026 г.

Определението не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: